
FOLKETINGET

Europaudvalget

Til: Udvalgets medlemmer

Dato: 1. oktober 2015

Foreløbige referater af Europaudvalgets møde 11/9-15 samt 18/9-15

Med henblik på mødet i Europaudvalget den 2. oktober, hvor udlændinge-, integrations- og boligministeren forelægger indenrigspunkterne vedr. rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 8. – 9. oktober 2015, fremsendes til udvalgets orientering foreløbige referater af Europaudvalgets møder den 11. og den 18. september 2015, hvor udlændinge-, integrations- og boligministeren forelagde de ekstraordinære rådsmøder vedr. retlige og indre anliggender den 14. og den 22. september 2015.

Med venlig hilsen

Stina Jørgensen,
udvalgsassistent

Punkt 5. Ekstraordinært rådsmøde nr. 3408 (retlige og indre anliggender) den 14. september 2015

Udlændinge-, integrations- og boligministeren: Det luxembourgske formandskab har igen med kort varsel indkaldt til ekstraordinært rådsmøde på mandag den 14. september 2015 om den europæiske migrationskrise. Udvalget har fået tilsendt et samlenotat om sagerne på rådsmødet. Jeg vil i dag orientere jer om det dagsordenspunkt, som vil udgøre tyngden på rådsmødet, både politisk og indholdsmæssigt. Det er punkt 2 om EU's tiltag og fremtidige planlægning. Jeg vil også lige nævne, at vi sent i går aftes fik at vide, at der sandsynligvis i løbet af weekenden vil blive udarbejdet et sæt rådskonklusioner, som også vil blive drøftet på mandag, med henblik på at fastlægge den videre vej frem. Inden jeg gennemgår punktet, skal jeg kort bemærke, at det tager afsæt i den migrationspakke, som Kommissionen fremlagde i onsdags.

1. Status over situationen med hensyn til migrationsbevægelserne

– Præsentation

Rådsmøde 3408 - RIA (2015-16) – bilag 1 (samlenotat side 2)

Rådsmøde 3408 - RIA (2015-16) – bilag 2 (henvendelse af 10/9-15 fra Red Barnet vedr. flygtningesituationen i Europa)

Udlændinge-, integrations- og boligministeren behandlede begge punkter under et.

2. Den Europæiske Unions tiltag og fremtidig programmering

– Præsentation og orienterende debat

KOM (2015) 0450, KOM (2015) 0451, KOM (2015) 0452, JOIN (2015) 0040, KOM (2015) 0453, KOM (2015) 0454

Rådsmøde 3408 - RIA (2015-16) – bilag 1 (samlenotat side 6)

Rådsmøde 3408 - RIA (2015-16) – bilag 2 (henvendelse af 10/9-15 fra Red Barnet vedr. flygtningesituationen i Europa)

Udlændinge-, integrations- og boligministeren: Kommissionen vil på rådsmødet orientere ministrene om de forslag, der knytter sig til migrationspakken. Det drejer sig om syv forslag:

- En midlertidig omfordelingsordning fra Italien, Grækenland og Ungarn, dvs. et supplement til den afgørelse, man blev enige om på rådsmødet i juli, der kun omhandlede Italien og Grækenland
- En permanent omfordelingsmekanisme inden for rammerne af en revideret Dublinforordning
- En europæisk liste om sikre oprindelseslande
- En EU-handlingsplan for tilbagesendelse
- En meddelelse om den eksterne dimensions rolle i Europas flygtningekrise

- Etableringen af en EU-trustfond for stabilitet og håndtering af grundlæggende årsager til ulovlig migration i Afrika
- Meddelelse om udbudsregler i forbindelse med den aktuelle asylkrise.

Jeg vil nu kort gennemgå forslagene et for et, men vil dog undlade at introducere forslaget om udbudsregler, da det nok er de andre, der har størst interesse.

Som sagt skal forslaget om en midlertidig omfordelingsordning ses som supplement til den eksisterende frivillige omfordelingsordning vedtaget på det ekstraordinære rådsmøde i juli til fordel for Italien og Grækenland. Forslaget betyder, at også Ungarn omfattes af denne ordning. Forslaget omfatter yderligere 120.000 asylansøgere over de næste 2 år. Som det også fremgår af forslaget kan Danmark ikke deltage i ordningen på grund af vores retsforbehold.

Kommissionen foreslår også en permanent og bindende omfordelingsmekanisme integreret i en revideret Dublinforordning, der i store træk minder om den midlertidige omfordelingsordning. En sådan mekanisme kan tages i anvendelse i klart definerede nødsituationer i enkelte medlemsstater og sikre omfordeling fra de pågældende lande til andre EU-lande.

Som følge af retsforbeholdet deltager Danmark ikke i den fælles asylpolitik, og Danmark vil derfor ikke deltage i en permanent omfordelingsordning. Jeg vil samtidig understrege, at regeringen lægger stor vægt på at forblive en del af Dublinsystemet.

Det næste forslag er forslaget om en europæisk liste over sikre oprindelseslande. Formålet med forslaget er smidiggørelse af sagsbehandlingen i form af en særlig hurtig procedure i sager, hvor en ansøgning fra en asylansøger vurderes at være ubegrundet, og ansøgeren kommer fra et land på listen. Listen indeholdt i forslaget omfatter Tyrkiet og Vestbalkan.

Regeringen mener, det er en god idé, at EU-landene arbejder med en sådan liste. Som det fremgår af forslaget, kan Danmark dog ikke deltage i forordningen på grund af retsforbeholdet. Til gengæld har Danmark sin egen nationale liste. Med undtagelse af Tyrkiet indgår alle landene på Kommissionens liste også på Danmarks liste. Der indgår også andre lande på den danske liste. Danmarks egen liste udarbejdes af Udlændingestyrelsen i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp.

Det næste forslag er en meddelelse fra Kommissionen om en EU-handlingsplan om tilbagesendelse.

Regeringen støtter en langt mere effektiv tilbagesendelsespolitik, herunder til det afrikanske kontinent, og lægger vægt på en bedre samtænkning af udviklingspolitik, handelspolitik og andre udenrigspolitiske instrumenter med henblik på at sikre effektive tilbagetagel-

sesaftaler. Det er et meget vigtigt indsatsområde, og EU-landene er ikke gode nok til at effektuere udsendelserne.

Det næste initiativ i migrationspakken er Kommissionens meddelelse om den eksterne dimensions rolle til håndtering af flygtningekrisen i EU. Meddelelsen retter sig mod håndteringen af årsagerne til migration, navnlig konflikt og fattigdom, og mod de nærområder og transitlande, som er hårdt påvirket af krisen.

Med et budget på knap 100 mia. euro for perioden 2014-20 har EU's eksterne samarbejde en vigtig rolle i forhold til at bekæmpe fattigdom, ulighed og arbejdsløshed. Meddelelsen peger også på behovet for politisk engagement i løsning af konflikterne i Syrien, Irak og Libyen. Bl.a. nævnes Syrien-trustfonden, der bidrager til stabilisering og genopbygning af Syrien. På samme måde nævnes planerne om etablering af en trustfond til håndtering af grundlæggende årsager til migration i Afrika med fokus på kriserne i Sahelregionen, ved Tchadsøen, på Afrikas Horn og i Nordafrika.

Kommissionen foreslår indsatser over for stabilitet, bedre håndtering af migration og de underliggende årsager til destabilisering, tvungen og irregulær migration. Det skal ske gennem fremme af modstandsdygtighed, økonomiske og lige muligheder, sikkerhed og udvikling. I meddelelsen peges på EU's indsatser i forhold til at støtte Libanon, Jordan og Tyrkiet med humanitær bistand samt regionale beskyttelsesprogrammer. Regeringen mener i den sammenhæng, at der er behov for en markant styrket nærområdeindsats.

Endelig peger Kommissionen på EU's eksterne instrumenter som løftestang til mere effektive tilbagetagelsesaftaler og på behovet for at bekæmpe menneskesmugling. I bekæmpelsen af menneskesmugling spiller EU's militære operation i Middelhavet en nøglerolle – det samarbejde deltager Danmark ikke i på grund af forsvarsforbeholdet – men der peges også på en generel styrkelse af aspektet på EU's missioner i regionen.

Det er et område, der, som alle ved, primært ligger under udenrigsministeren, som har en vigtig rolle.

Kenneth Kristensen Berth ville i første omgang nøjes med et par af de spørgsmål, som situationen og ministerens forelæggelse gav anledning til. Ministeren siger, at Danmark hverken skal medvirke i den nuværende eller den kommende omfordelingsmekanisme. Var ministeren på den baggrund villig til at garantere, at Danmark ikke kommer til at tage imod nogen af de 160.000 flygtninge, som Kommissionen vil omfordele? Og ville ministeren garantere, at Danmark heller ikke kommer til at deltage i en fremtidig omfordelingsordning – heller ikke på frivillig basis? Forud for folkeafstemningen om retsforbeholdet den 3. december har et bredt udsnit af Folketingets partier lovet danskerne, at udlændingeforbeholdet forbliver intakt, hvis man stemmer ja. Det er afgørende at vide, om man kan stole på det.

Rasmus Nordqvist sagde, at de situationer, man så i øjeblikket, slet ikke havde været til at forudse, da man gik i gang med at snakke om at ændre retsforbeholdet til en tilvalgsordning. Alternativet mener, at der i den grad er behov for en fælles løsning. Det kræver, at alle medlemslande byder ind. Indtil videre havde han kun hørt om, hvad Danmark står uden for. Hvordan forestiller ministeren sig at Danmark skal deltage i en fælles løsning, når man også med en tilvalgsordning kommer til at stå uden for flygtningepolitikken? Forskellige organisationer mener, at Danmark godt kan deltage i nogle ting, selv om man har retsforbehold eller tilvalgsordning. Har regeringen nogen løsningsforslag? Indtil videre havde han kun hørt "nej" og "intet".

Finn Sørensen spurgte, hvad det er i retsforbeholdet, der forhindrer Danmark i at deltage i en fordelingsordning, som Kommissionen foreslår. Man kunne jo melde ud på den følgende uges møde, at man gerne ville deltage på frivillig basis. Hvis der ikke er noget i retsforbeholdet, der forhindrer det, ville ministeren så i denne alvorlige krise melde ud, at Danmark tager sin del af ansvaret og gerne vil regnes med i fordelingsnøglen?

Regeringen ønsker, at Danmark skal blive i Dublinforordningen. Vil man også det, hvis det kræver, at Danmark bliver omfattet af den permanente fordelingsordning, Kommissionen lægger op til?

Rasmus Helveg Petersen anerkendte, at det var en kompleks situation, men påpegede, at der var nogle ting i de papirer, udvalget havde modtaget, der stred imod hinanden: Danmark vil ikke deltage i den foreslåede permanente omfordeling, men lægger samtidig stor vægt på at forblive en del af Dublinsystemet, som står til at blive en del af Dublinsystemet, hvis det bliver vedtaget. Ministeren skal selvfølgelig forhandle sig frem til en eller anden ordning. Det var hans egen politiske holdning, at man på frivillig basis bør melde ud, at Danmark vil bidrage konstruktivt til at løse de udfordringer, Europa står i lige nu. Men det havde ministeren åbenbart ikke tænkt sig at gøre. Hvordan vil man overbevise EU om, at Danmark skal have en særordning, hvor man kan forblive i Dublinsystemet? Og hvad kan man gøre for at markere, at man faktisk fra dansk side ønsker at bidrage konstruktivt, så man kan få lavet en politisk løsning, der kombinerer de her ellers modstridende hensyn.

Holger K. Nielsen sagde, det var interessant, at ministeren på den ene side ikke vil være en del af det permanente fordelingsystem og på den anden side fortsat vil være omfattet af Dublinforordningen. Det lyder lidt som at løse cirkelns kvadratur, hvis den Dublin+forordning, der arbejdes på, kommer til at indeholde en forpligtelse til at deltage i en fordelingsmekanisme. Derfor undrede det ham meget, at ministeren ikke havde antydningen af et bud på, hvordan man vil løse det problem. Det var sådanne bud, Holger K. Nielsen forventede, man skulle diskutere i udvalget. For ham at se var det indlysende, at hvis Dublin+ – som alt tyder på – kommer til at indeholde et kvotefordelingssystem, som Danmark ikke vil være en del af, risikerer Danmark at ryge ud. Hvordan håndterer man det? Kan man forestille sig, at det kan lade sig gøre at forblive i Dublinforordningen uden at tage sin del af ansvaret? Det kunne han dårligt forestille sig.

Holger K. Nielsen bemærkede, at ministeren havde gentaget sine skåltaler om nærområdeindsatsen, men at udvalget for en uge siden havde diskuteret EU's budget med finansministeren. Og den styrkelse af nærområdeindsatsen, som Kommissionen havde lagt op til, ville Rådet – med dansk støtte – skære ned på. Hvordan hænger det sammen, at man fra dansk side medvirker til at svække EU's indsats i nærområderne?

Thomas Jensen sagde, at det både var vigtigt for Socialdemokraterne, at Danmark fortsat kan være med i den eksisterende Dublinforordning, og at man selv beslutter i Danmark, hvor mange flygtninge der skal komme til landet. Det er også regeringens linje. Men det fremgår af samlenotatet, at hvis Danmark ikke går med, ryger Danmark ud af Dublinforordningen. Derfor var det vigtigt for ham at høre, hvordan ministeren havde tænkt sig at sikre, at Danmark kan fortsætte i Dublinforordningen og samtidig selv bestemme, hvor mange flygtninge der skal komme til Danmark.

Integrationsministeren orienterede udvalget om, at hun havde aftalt et orienteringsmøde med partilederne om situationen, og at hun derfor var nødt til at gå kl. 12.40. Det ville ikke give tilstrækkeligt med spørgetid. Derfor spurgte hun, om udvalget kunne acceptere, at hun vendte tilbage til udvalget kl. 14.10.

Holger K. Nielsen mente, det var uholdbart og uacceptabelt. Han havde lagt andre planer senere på dagen. Europaudvalget er et vigtigt organ i denne diskussion, og man burde kunne håndtere det på en anden måde.

Formanden sagde, at hun var blevet gjort opmærksom på ministerens forespørgsel umiddelbart inden hendes forelæggelse, og at hun havde svaret, at hun ikke kunne begrænse Europaudvalgets spørgelyst. Kl. 15 skulle Europaudvalget mødes med kommissær Margot Wahlström, men hun foreslog, at man udviste den fleksibilitet at genoptage diskussionen med ministeren fra kl. 14.10 og indtil da. Var der opbakning til det, eller skulle ministeren lade partiledere være partiledere?

Thomas Jensen påpegede, at udvalget sad som repræsentanter for befolkningen. Inden dagen er omme skulle udvalget have mulighed for at få besvaret samtlige spørgsmål. Det var ikke sikkert, at det kunne nås på 50 minutter.

Finn Sørensen var enig med Thomas Jensen i at respektere, at partilederne skal orienteres, og at det var vigtigt at have tid nok.

Formanden konkluderede, at det var vigtigt at have tid til at få besvaret samtlige af Europaudvalgets spørgsmål, men at udvalgets medlemmer var indstillet på at være fleksible og imødekomme ministerens ønske i denne særlige situation. Hvis det var nødvendigt at fortsætte efter kommissærens besøg, måtte man genoptage punktet efter dette.

Integrationsministeren takkede for udvalgets fleksibilitet og svarede Kenneth Kristensen Berth, at Danmark ikke kommer til at tage nogen af de 160.000 flygtninge, Kommissionen vil omfordele. Det var også en del af svaret på nogle af de andre spørgsmål, at Danmark allerede nu tager sin andel. Danmark er det land, der målt på indbyggertal tager næstflest syriske flygtninge og femteflest i det hele taget ifølge den seneste opgørelse fra 2014. På spørgsmålet om den fremtidige fordeling svarede hun, at hun ikke troede, at det forslag, der lå på bordet for øjeblikket, ville blive gennemført. Det ville i så fald være første gang i historien. Når Kommissionen fremlægger et så omfattende forslag, skal det dels forhandles landene imellem, dels forhandles i Europa-Parlamentet, og hun havde aldrig set et så omfattende forslag glide igennem og blive implementeret uden ændringer. Regeringens udgangspunkt for forhandlingerne er, at man fortsat vil være en del af Dublinforordningen. Hun kvitterede for opbakningen til den position fra især Socialdemokraterne. Forslaget vil komme til at se anderledes ud, når det om lang tid er færdigforhandlet.

På Rasmus Nordqvists spørgsmål om, hvorvidt det ikke var på tide med en fælles europæisk løsning, svarede hun, at Danmark allerede deltager i en fælles løsning, f.eks. i bekæmpelsen af menneskesmugling, som er en af forudsætningerne for, at man ser den store tilstrømning til Europa. Danmark har også sendt Challengerfly af sted til Frontexaktioner. De ting kan Danmark sagtens tage del i, og det er afgørende, at man på europæisk plan får hjemsendelsen af migranter, der ikke har ret til at være i Europa, op i gear. At man får dem sendt retur, er med til at bremse tilstrømningen til Europa. For at sige det, som det er, så er hele Europa under pres, ikke kun Danmark. Derfor må man tage fat om nældens rod og mindske tilstrømningen. Det kan gøres på flere måder: hjemsendelse, hjælp i nærområderne, oprettelsen af hotspots og bekæmpelse af menneskesmugling.

På spørgsmålet om, hvorvidt Danmark kan blive tvunget til at vælge mellem at være med i Dublinforordningen og at stå uden for fordelingsordningen, svarede hun, at hun ikke forventede, at forslaget ville glide glat igennem. Der er et langt og kompliceret forhandlingsforløb forude, og hun ville holde en tæt kontakt med udvalget om forhandlingerne.

Holger K. Nielsen havde kritiseret nærområdesatsen, og til det måtte ministeren sige, at det hørte under udenrigsministeren og finansministeren.

Finn Sørensen havde spurgt, om man frivilligt kunne tage imod et antal flygtninge af de 160.000, Kommissionen ville omfordele. Det kunne man godt, men det ønskede regeringen og et flertal i Folketinget ikke. Det ville blive svært at nå frem til en løsning på mandagens møde. Ministeren havde selv været med til at fordele de første 40.000 i juni, hvor der også havde været et ekstraordinært møde i juli igen.

Holger K. Nielsen kunne høre, at det ville tage lang tid. Men det er jo ikke nogen god ting – det gik han ud fra, at de var enige om. Det ville være en fordel for alle at få en løsning så hurtigt som muligt, og han håbede ikke, at den danske regering trak forhandlingerne i langdrag. Der er noget, der fuldstændig mangler, i regeringens måde at tænke på.

Man regner med, at man kan blive i Dublinforordningen og i Dublin+-forordningen uden at påtage sig nogen ekstra forpligtelser. Men hvad nu hvis det ikke kan lade sig gøre? Det var vel ikke helt usandsynligt, at Kommissionen og andre EU-lande – såsom Tyskland, som statsministeren nu på fornuftig vis havde lagt sig tæt op ad – ikke vil være begejstrede for de danske planer om at køre på frihjul. Hvordan forestiller ministeren sig, at det kan lade sig gøre? Er det ikke en fuldstændig uansvarlig tilgang til europæisk politik, der ligger langt fra, hvad Venstre ellers har stået for? Under alle omstændigheder havde han brug for en indikation af en plan B.

Angående budgettet sagde Holger K. Nielsen, at man får at vide, at det er en væsentlig del af diskussionen. Samtidig vil budgetministrene skære ned for hjælpen i nærømråderne – ministrene må da tale sammen og fungere som et kollektiv. Han gik ud fra, at man kunne fortælle finansministeren, at det ikke er smart, at integrationsministeren står og taler om at styrke nærømrådeindsatsen, mens finansministeren imod Kommissionens ønske er med til at svække den.

Integrationsministeren troede som sagt, at forhandlingerne ville tage lang tid. Hun syntes, det var bedst at have en realistisk tilgang, og troede, at Holger K. Nielsen godt var klar over det. Det kunne da godt være en fordel, hvis det gik hurtigt, for man står over for en historisk stor udfordring, men man lever jo i den virkelige verden, hvor den her slags ting tager lang tid. Danmark har ikke stemmeret på hele dette område, så det er begrænset, hvor meget man kan påvirke forhandlingerne.

Hvad Danmark vil gøre, hvis det ikke er muligt at være med i Dublin+ uden at deltage i den permanente omfordelingsordning, betragtede ministeren som et hypotetisk spørgsmål. Det ville være underligt at gå til en forhandling med den indstilling, at man ikke kan påvirke dem i den retning, man ønsker.

Spørgsmålet om besparelserne i nærømrådeindsatsen henviste hun til finansministeren.

Rasmus Nordqvist bemærkede, at realisme vel netop var både at have en plan A, en plan B og en plan C med til forhandlingerne, så man ved, hvad man vil, hvis alting ikke går, som man ønsker det. Hvad havde ministeren tænkt sig at gøre, hvis der som forventet ud fra Kommissionens og visse store medlemslandes udmeldinger bliver lavet forandringer i Dublinforordningen, så Danmark ikke kan være med på de nuværende vilkår? Rasmus Nordqvist gentog sit spørgsmål om, hvilken politisk løsning regeringen ville foreslå. Man oplever et fuldstændig exceptionelt pres på nogle af EU's lande. Man kunne bare se, hvor svært det er at håndtere 3.200 mennesker i Danmark. Det er helt andre tal, der er på tale i nogle af de andre lande. Det ville være på sin plads, hvis regeringen begyndte at udvikle nogle politiske løsninger. Det er ikke muligt at sende alle tilbage eller skræmme dem væk fra grænserne.

Integrationsministeren svarede, at udgangspunktet for regeringen var, at man vil påvirke forhandlingerne, og at Danmark fortsat skal kunne deltage i Dublinforordningen. Rege-

ringen er i dialog med Kommissionen, den læner sig ikke bare tilbage og håber det bedste. Der er også et bredt ønske i Folketinget om at fortsætte i Dublinforordningen. Derfor lagde hun op til at fortsætte den tætte dialog mellem regering og Folketing.

Ministeren svarede Rasmus Nordqvist, at hun havde nævnt nogle initiativer til at mindske tilstrømningen og opprioritere hjemsendelsen. Dem kunne man være enig eller uenig i, men det var et faktum, at kun fire ud af ti, der ikke har ret til at være i Europa, bliver hjemsendt. Og det gør tilstrømningen større. Hvis ministeren selv var en ung mand, der sad i Nordafrika og kunne se, at mulighederne i Europa var meget større, havde hun også forsøgt at komme til Europa. Det kan man ikke fortænke nogen i at forsøge. Men det giver dem ikke ret til at være i Europa. Og hvis man så ikke bliver sendt hjem, vil det betyde en større tilstrømning. Regeringen samarbejder med lande uden for Europa. I november ville Valetatopmødet om migrationsstrømme fra Afrika finde sted, og det så hun frem til. Man samarbejder også med Tyrkiet. Der er politiske svar, det er bare ikke sikkert, at alle er enige i dem.

Formanden afbrød punktet til kl. 14.10.

Finn Sørensen var glad for at høre, at retsforbeholdet ikke forhindrer Danmark i at deltage i fordelingen af de 160.000 flygtninge, som skulle drøftes i EU ugen efter. Han håbede, at regeringen aktivt ville oplyse befolkningen om det, for der var åbenbart nogen forvirring om det spørgsmål. Han var enig med ministeren i, at det var et holdningsspørgsmål - om man vil med i fordelingen eller ej. Ministerens mener, at Danmark allerede tager sin andel, men sagen er bare, at yderligere 160.000 mennesker skal fordeles i landene. Finn Sørensen fandt det pinligt og uforståeligt, hvis Danmark ikke vil løfte sin del. Alle var enige om, at det var en meget alvorlig situation for flygtningene, for EU-landene og for stabiliteten i Europa.

Finn Sørensens andet spørgsmål var, om Danmark også vil deltage i en ændret Dublinforordning, hvis betingelsen er, at Danmark er med i fordelingsordningen. Han forstod ikke, hvorfor det skulle være et teoretisk spørgsmål, for så man på det notat, som regeringen havde produceret forud for mødet, stod der meget klart: "Kommissionen lægger op til en ændring af Dublinforordningen men henblik på at indarbejde bestemmelser om en permanent og obligatorisk omfordelingsmekanisme, der kan tages i anvendelse i specifikke nødsituationer i enkelte medlemsstater og sikre omfordeling for disse medlemsstater til andre EU-lande. Mekanismen aktiveres af Kommissionen ved delegerede retsakter". Finn Sørensen var med på, at forhandlingerne dårligt var begyndt, men Kommissionens præmis var da krystalklar, og han efterlyste et bud fra regeringen på, hvor langt ønsket om at være med i Dublinforordningen rækker. Man kunne ikke udskyde det til hypotetisk fremtid, for der var en aktuel politisk virkelighed, som ministeren skulle forholde sig til.

Finn Sørensen nævnte endvidere trustfonden på 1,8 mia. euro, som udvalget havde talt med udenrigsministeren om. Ministeren havde givet udtryk for, at det var et meget lille

beløb. Hvor meget ville regeringen lægge oveni, for at få den til at matche problemets omfang? Hvordan ville man i øvrigt gennemføre hjemsendelser?

Rasmus Helveg Petersen havde netop hørt en talsmand fra Kommissionen sige, at bolden ligger hos Danmark. Han havde dog svært ved at finde ud af, hvad ministeren havde med til forhandlingsbordet. Man har ikke tænkt sig frivilligt at tage en del af de 160.000 flygtninge, og man har ikke sagt, hvad det danske udgangspunkt i en dialog med Kommissionen vil være. Han håbede ikke, at Danmark havde tænkt sig at indtage en blokerende rolle, og opfordrede regeringen til at give udtryk for at ville være en del af en fælles indsats. Hvilket mandat søgte ministeren fra udvalget til de kommende forhandlinger?

Formanden indskærpede, at der ikke var tale om mandatgivning, men det var selvfølgelig fair at orientere sig om, hvad der ville ske på mødet.

Kenneth Kristensen Berth ville gerne give Dansk Folkepartis bud på, hvad ministeren kunne tage med til mødet. I forslaget fra Kommissionen lægges der op til at etablere modtagecentre og fordele flygtninge derfra. Det betyder, at personer, der kommer til Europa, automatisk skal gøres til indvandrere. Det var efter hans mening en farefuld vej at gå at gøre mennesker, der midlertidigt er i fare, til borgere i Europa og integrere dem. Han foreslog ministeren at bringe den australske model på banen i EU-sammenhæng. Australien har aftaler med andre lande om, at de tager imod nogle af de flygtninge, som ellers vil komme til landet. For at undgå drastiske forandringer af Europa, er det nødvendigt med en anden løsning end at gøre hundredtusinde mennesker fra den tredje verden til europæiske borgere. Han håbede også, at ministeren ville fremsætte spørgsmålet om etableringen af modtagecentre uden for EU's grænser.

Rasmus Nordqvist mente ikke at have fået svar på, hvad regeringen vil gøre ved problemet. Hvis regeringens løsningsforslag er, at flygtningene skal hjemsendes, hvad så med alle dem, der kommer fra krigsramte områder og ikke kan sendes hjem? At hjemsende dem er jo hypotetisk. På hvilken måde vil Danmark være med til at finde en fælleseuropæisk løsning?

Thomas Jensen sagde, at regeringen gerne skulle have et mandat fra udvalget inden mandagens EU-møde - eller udvalget skulle i hvert fald vide, hvad det sendte ministeren af sted med. Skulle udvalget indkaldes i weekenden, når rådskonklusionerne forelå? Han insisterede på at få svar på, hvordan ministeren vil sikre, at Danmark bliver inden for Dublinforordningen, samtidig med at man fra dansk side selv kan bestemme, hvor mange flygtninge der tages ind.

Formanden gentog, at der ikke var mandatgivning på dagens møde.

Morten Løkkegaard bad ministeren bekræfte, at opsamlingscentre ikke handler om at gøre folk til indvandrere, men om at få en effektiv og værdig behandling af de flygtede og om at foretage en skelnen mellem flygtninge og migranter.

Kenneth Kristensen Berth ville gerne vide, hvor mange flygtninge bosiddende i Danmark, der tvangsmæssigt er blevet udsendt af Danmark, mens de havde midlertidig opholdstilladelse.

Integrationsministeren svarede Kenneth Kristensen, at det ikke havde noget med mandagens møde at gøre, men ministeriet kunne lave en liste over, hvor mange der er udsendt af Danmark og hvorfor.

Til Finn Sørensen sagde ministeren, at det var rigtigt forstået, at Danmark godt kan tage en frivillig andel af de 160.000 flygtninge, men at man ikke ønsker at tage flere end dem, der allerede er kommet. Det er ingen hemmelighed, at regeringen ønsker at bremse tilstrømningen til Danmark.

Svaret på spørgsmålet om hjemsendelse var, at det er migranterne, der skal hjemsendes, altså dem, der ikke er forfulgte, men som søger en ny og bedre tilværelse i Europa. Det kunne ministeren ikke fortænke dem i, men det gav dem ikke ret til at blive i Europa. Man kunne diskutere, om der var nok midler i trustfonden, men det var ikke kun penge, man skulle diskutere på mandagens møde.

Som svar på Rasmus Helvegs Petersens og Thomas Jensens spørgsmål sagde ministeren, at der jo ikke skulle afgives mandat, og at hendes forelæggelse var til orientering. Alle har en fælles interesse i at holde hinanden orienteret, men der skulle ikke træffes en afgørelse på mandagens møde, og rådskonklusioner er ikke juridisk bindende. Forhandlingerne handlede i høj grad om fordelingen af de 160.000 asylansøgere, og partierne var tydeligvis uenige om, hvorvidt Danmark skal tage en andel eller ej. Der var sonderinger i landene og i Kommissionen om en mere fremadrettet vej, men det måtte man vende tilbage til. Det skulle man ikke forhandle på mandagens møde.

Ministeren ville ikke bringe den australske model i spil på mandagens møde.

Til Rasmus Nordqvist sagde ministeren, at en politisk løsning ikke var entydig og enkel. Som sagt skulle man finde ud af, hvordan man kan bremse tilstrømningen til Europa. Og nej, det handler ikke kun om hjemsendelser, for der er også hjælpen til nærområderne, kampen imod menneskesmugling og samarbejdet i Frontex. Det handlede, som også fremhævet af Morten Løkkegaard, om at dele flygtningestrømmen op i migranter og reelle flygtninge.

Formanden understregede, at sagen var alvorlig for Danmark og Europa, så skulle der opstå en situation, ville udvalget blive indkaldt i løbet af weekenden eller tidligt mandag morgen, så ministeren var klædt på til mødet med kolleger.

Kenneth Kristensen Berth fandt det trist, at ministeren for integration afviser, at flygtninge er indvandrere. Faktum er, at når man modtager flygtninge i Danmark, bliver de automatisk sat i gang med et integrationsprojekt, og derved bliver de til indvandrere. Dansk Folkepartis stillingtagen ville nok være anderledes, hvis der var en grænse for, hvor lang tid de pågældende skal opholde sig i Europa.

Hvad angik det fremadrettede, havde befolkningen en forventning om, at ministeren hurtigt fandt ud af, hvad hun vil gøre. Der er folkeafstemning den 3. december om, hvorvidt man skal gå fra en model med et forbehold til en tilvalgsmodel. Har regeringen fortsat tænkt sig, at udgangspunktet for en afstemning er, at Danmark ikke deltager i nogen former for samarbejde inden for udlændingepolitik? Det var svært for ham at forstå, for det lod til, at ministeren hele tiden holdt en dør på klem, så Danmark kan tilslutte sig en kvoteordning på sigt - enten en juridisk eller en frivillig ordning. Der var behov for, at ministeren fastholdt, at det er Danmark, der bestemmer, hvilke borgere der skal opholde sig i landet.

Morten Bødskov fandt det underligt, at udvalget ikke kunne få mere at vide om, hvordan ministeren havde tænkt sig at forholde sig til rådskonklusionerne om så vigtigt et emne. Ville ministeren påstå, at der ingen sammenhæng er mellem Kommissionens opfordring til medlemsstaterne om at tage stilling til, hvordan man fordeler 160.000 personer, og de fremadrettede styringsmekanismer? Hvordan hang det sammen, at ministeren havde sagt, at Danmark ikke ønsker at modtage en eneste af flygtningene, og samtidig havde statsministeren sagt til kansler Merkel, at Danmark ønsker at tage hundrede personer. Hvad mener regeringen egentlig?

Finn Sørensen takkede for den klare markering af holdningsforskellen. Ministeren måtte være stolt og glad, for langt hovedparten af flygtningene i Danmark siger, at de ikke vil have asyl i landet. De føler de sig ikke velkomne og får klar besked om, at de ikke kan få deres familier til Danmark inden for det første år. Det må være et udtryk for ministerens og den tidligere regerings politik på området. Det kan bruges til, at folk undlader at søge asyl i Danmark, og man kan skubbe problemet over på nabolande.

Finn Sørensen bad også ministeren bekræfte, at folkeafstemningen ikke drejer sig om, at Danmark skal omfattes af EU's asyl- og indvandringspolitik. Det var hans opfattelse, at de partier, der går ind for en afskaffelse af retsforbeholdet, har givet hinanden vetoret i spørgsmålet om Danmarks inkludering i asyl- og indvandringspolitikken. Hvis det veto stod ved magt, kunne afstemningen jo ikke komme til at handle om det. Kunne ministeren bekræfte, at der er en uløselig sammenhæng mellem Danmarks deltagelse i en ændret Dublinforordning og så den permanente fordelingsordning, Kommissionen lægger op til?

Thomas Jensen spurgte, om de personer, der krydser den danske grænse og ikke søger asyl, men fortsætter videre igennem landet, har lovligt ophold.

Rasmus Helveg Petersen sagde, at han aldrig selv ville gå til en så kompleks forhandling med det udgangspunkt, at man hverken har en holdning eller er parat til at imødekomme parterne ved bordet. Han forstod ikke, hvad det var for et forhandlingsforløb ministeren regnede med at gå ind i. Det var hans erfaring, at man skal være i dialog med de andre lande og undgå at blive opfattet som irriterende og ukonstruktiv. Hvilken forhandlingsstrategi ville regeringen benytte sig af i det langstrakte forløb?

Integrationsministeren gentog, at regeringen agter at arbejde hårdt for, at Danmark kan deltage i Dublinsystemet, ligesom den står fast på, at asyl- og indvandringspolitikken fastlægges i Danmark og ikke i Bruxelles. Regeringen vil også arbejde for, at Danmark ikke bliver en del af et tvunget omfordelingssystem. De tre ting gik regeringen til forhandlingerne med, og ministeren fornemmede, at der var et flertal for de synspunkter. Om mandagen skulle man diskutere fordelingen af de 160.000 asylansøgere, og en diskussion om det fremadrettede ville være af mere overordnet karakter.

Til Morten Bødskov sagde ministeren, at det først var aftenen før, at hun havde fået oplyst, at der blev arbejdet på rådskonklusioner, som jo er en slags køreplan for, hvordan man kommer videre. Forhandlingsprocessen ville blive et langstrakt forløb. De nævnte hundrede asylansøgere havde ikke noget at gøre med de 160.000 flygtninge, som regeringen har sagt at den ikke vil deltage i fordelingen af. I løbet af weekenden havde det været på tale, at Danmark skulle tage imod hundrede asylansøgere, fordi Tyskland var i en særlig situation. Det var ikke længere aktuelt.

Til Finn Sørensen sagde ministeren, at hun er glad og stolt, når Danmark hjælper de mennesker, der skal hjælpes, og som Danmark som samfund kan rumme. Danmark har en juridisk og moralsk forpligtelse til at hjælpe mennesker, der er forfulgt og søger asyl, men man skal også kunne følge med, og p.t. er tilstrømningen for stor. Det var vigtigt at fremhæve, at Danmark lever op til de juridiske forpligtelser, og de mennesker, der har ønsket at søge asyl i Danmark, får selvfølgelig behandlet deres asylsager. De fleste er nu indkvarteret i Sandholmløjren, og der er åbnet nye asylcentre. Kapaciteten er til stede, og de mennesker, der ikke har ønsket at søge asyl, er blevet tilbudt husly, mad og lægehjælp. Ministeren bad om at få gentaget Finn Sørensens spørgsmål om folkeafstemningen.

Thomas Jensen udbad sig svar på sit spørgsmål om de personer, der fortsætter videre igennem Danmark og ikke søger asyl.

Holger K. Nielsen fremhævede, at der også var spørgsmålet om at komme i mindretal i EU. Det var chokerende, så let regeringen tager på, at Danmark faktisk kan ryge ud af en ny Dublinaf tale. Var ministeren enig i, at Danmark i så fald vil være på herrens mark? Danmark vil blive magnet for menneskesmuglere og flygtninge uden mulighed for at gøre noget ved det, bortset de ubehagelige ting, som højrefløjten har bragt frem, men som ingen nok ønsker. Han fandt det svært at forstå, at regeringen ikke kan se, at der er en sammenhæng mellem de signaler, man udsender angående de 160.000 flygtninge, og

den fremadrettede linje. Kommissionen gør et fortrinligt stykke arbejde med at forsøge at holde sammen på Europa, og Danmark siger helt arrogant, at man ikke vil tage nogen flygtninge, men regner med, at der senere vil være forståelse for Danmark. Det er at lege med ilden.

Formanden indvendte, at hun havde tolket regeringens status over migrationsstrømmen som et bredt oplæg til dagens drøftelse og derfor ikke havde brudt ind, selv om nogle spørgsmål lå uden for samrådsspørgsmålet.

Integrationsministeren sagde til Holger K. Nielsen, at der ikke var grund til at blive chokeret. Kommissionen har fremlagt et forslag. Man ved, at det bliver et langstrakt forløb, og der er bred enighed i Folketinget om, at man ønsker at forblive i Dublinaftalen. Hun var enig i, at det kan få store konsekvenser for Danmark, hvis man ikke er med. Men det må også være sådan, at når man skal i gang med langstrakt forhandlingsforløb, ridser man principperne op. Der er ikke grund til at male et dystert billede, der kan komme til at påvirke en folkeafstemning. Udgangspunktet er stadig, at Danmark skal arbejde hårdt for at fastholde, at Danmark kan forblive i Dublinsystemet, at asyl- og indvandringspolitikken skal fastlægges i Danmark, og at Danmark ikke skal være en del af et tvunget omfordelingssystem.

Mødet blevet afbrudt og genoptaget kl. 15.40

Kenneth Kristensen Berth henviste til de britiske mediers udsagn om, at der i strømmen af flygtninge befinder sig op mod 4.000 militante islamister. PET sagde også, at der kan være folk iblandt med den slags sympatier. Ville ministeren rejse den problematik på mødet?

Thomas Jensen gentog for tredje gang sit spørgsmål om, hvorvidt personer, der ikke lader sig registrere og selv rejser videre, er i Danmark på lovligt ophold.

Integrationsministeren tilsluttede sig Kenneth Kristensen Berths bekymring. Hun håbede derfor, at også Dansk Folkeparti vil bakke op om initiativet til at lave hotspots som bevogtning af de ydre grænser, så man får tjek på, hvem der rejser ind i EU. Hun tilføjede, at PET er vant til at håndtere den slags spørgsmål, fordi der inden for Schengenlandene er fri bevægelighed over grænserne. Yderligere spørgsmål angående PET's arbejde kunne stilles til justitsministeren.

Til Thomas Jensen sagde ministeren, at de personer, der rejser videre til f.eks. Sverige og Finland, i princippet ikke er i Danmark på lovlige vilkår. De er blevet registeret, bare ikke ved fingeraftryk. Ministeren havde i øvrigt bemærket, at finnerne havde kritiseret svenskerne for deres håndtering, ligesom svenskerne havde kritiseret Danmark. Fra dansk side har man ikke kritiseret tyskerne for deres håndtering af situationen, idet den manglende fingeraftryksregistrering havde to årsager, som også gjorde sig gældende for Danmark: mangel på ressourcer til at foretage fingeraftryk, og at mange af dem, der i

øjeblikket rejser igennem Europa som migranter eller flygtninge ikke ønsker at blive registreret i de lande, de rejser igennem. Mange af dem, der kommer til Danmark, ønsker ikke at søge asyl, da deres destination primært er Sverige.

Thomas Jensen konstaterede, at de altså opholder sig ulovligt i Danmark. Skulle man så ikke i princippet arbejde på at sende dem ud af Danmark?

Kenneth Kristensen Berth syntes, at det svar ministeren havde givet Thomas Jensen var noget uldent. Det var vel en tilsnigelse at sige, at der var tale om reel registrering. Erkendte ministeren, at der reelt er tale om, at de ydre grænser er brudt sammen, og man uhindret kan rejse ind i EU via Tyrkiet, Grækenland, Makedonien og Ungarn? Og er det acceptabelt, at man ikke har nogen idé om, hvem der rejser ind i Europa? Hvis ministeren var enig, hvad forestillede hun sig så, at man kan gøre ved det? Er det ikke en forudsætning at få styr på de ydre grænser, før man overhovedet kan tale om en fordeling af flygtninge?

Morten Bødskov havde forstået på ministeren og på statsministeren, at langt de fleste ikke vil lade sig registrere, men nu sagde ministeren, at der foregår en registrering. Der kan være forskellige måder at registrere på, men at dømme ud fra tv-billeder fra tog i Padborg lod det til at være en meget hurtig registrering. Hvilken reel registrering foretager man, og hvordan gælder den? Gælder den, så de svenske myndigheder kan tjekke, om en flygtning er kommet fra Danmark og dermed sende vedkommende tilbage dertil?

Rasmus Nordqvist spurgte, hvad planen var for den fremtidige håndtering af de interne grænser i Schengen i forhold til registrering eller mangel på samme. Han forstod ikke, om man opgraderer kapaciteten, så man kan registrere alle, eller om det igen kun er dem, der ønsker asyl, der bliver registreret, mens resten får lov til at bevæge sig op igennem Europa. Hvor ligger ressourceproblemet?

Integrationsministeren svarede, at det måske var på sin plads at oversende et notat. Sagen var den, at når man krydser den ydre grænse og rejser ind i Europa, skal man registreres ved fingeraftryk. Det er det, Dublinforordningen handler om. Men en række mennesker kommer ind i Europa uden at blive registreret ved fingeraftryk, og ministeren anså hotspots for at være en vigtig del af løsningen på problemet med, hvem der kommer ind over de ydre grænser. Det ville hun gerne tage en diskussion med Dansk Folkeparti om. Den registrering, der finder sted Danmark, går ud på, at man optager navn og nationalitet, men man er først asylansøger i det øjeblik, man sætter sit fingeraftryk. Politiet havde vurderet, at den eneste måde at sikre, at der er tjek på de mennesker, der kommer til Danmark, er at frihedsberøve dem, men man må huske på, at man har med børn og familier at gøre. Og derfor var det foregået med stor empati og politidiplomati, f.eks. ved at man havde indkvarteret mennesker i Rødby i en sportshal og på en nedlagt skole, som ministeren havde set ved selvsyn mandag aften. Reglen er, at der skal være proportionalitet, og det vil sige, at man kan frihedsberøve 3 gange 24 timer. Når de 72 timer er gået, har man to muligheder: lade det blive ved den allerede foretagede registrering eller læg-

ge folk i håndjern og tvinge dem til at afgive fingeraftryk. Ministeren gik ikke ind for, at man skal lægge børn og voksne, der ikke har gjort andet end at ønske at søge asyl i et andet land, i håndjern. Hun havde heller ikke hørt nogen i Folketinget mene, at det var vejen frem. Ministeren havde fuld tillid til politiets vurdering. Politiet har brugt ufattelige ressourcer på at tale med flygtningene og på at overtale dem til at få tag over hovedet, få mad, sove lidt, og så kunne de efterfølgende tage stilling til, om de ville søge asyl i Danmark. Hvad den danske registrering angår, minder den meget om det, som tyskerne og svenskerne gør, og det er inden for rammerne af både Dublin og Schengen.

Morten Bødskov påpegede, at regeringen siger, at hvis folk ikke vil lade sig registrere, kan man ikke gøre mere. Samtidig siger ministeren, at dem, der tager videre, ikke opholder sig lovligt i Danmark. Han havde været ved at forstå, at man ikke kan gøre mere, hvis folk ikke lader sig registrere, og det dermed er mennesker, der opholder sig ulovligt i landet. Kunne det rent principielt passe?

Kenneth Kristensen Berth fandt det også en smule urovækkende, at man for at udvise konduite bare skal acceptere, at nogle mennesker ikke overholder loven. Der var en del eksempler på, at almindelig lov og ret bliver tilsidesat for at imødekomme migranterne. Er det ikke et problem, at man bare kan få lov til at rejse ind i landet uden at blive registreret? Og hvor længe skal det fortsætte? Der er jo ingen sikkerhed for, at de pågældende drager til Sverige.

Rasmus Nordqvist var enig i, at politiet gør det eneste rigtige, fordi ingen selvfølgelig ønsker at se flygtninge i håndjern. Men man måtte jo se fremad: Hvad gør man i næste uge og i ugen efter? Havde regeringen nogen planer for, hvad man skal gøre ved grænserne?

Integrationsministeren havde primært talt med sine svenske og tyske kolleger og med kommissæren primært om den måde, man har håndteret det på i Danmark. Alle er klar over, at man står over for den samme udfordring, og man kan se, at det bliver administreret fuldstændig ens, når man ser på rejseruten til Danmark og videre til Finland. Hun havde ikke kritiseret registreringen. Hverken Danmark eller Tyskland har politi nok til at registrere alle ved fingeraftryk. Man registrerer navn og nationalitet i det omfang, det er muligt. Man må huske på, at der er tale om mennesker, der ikke ønsker at lade sig registrere, fordi de har en anden destination. Hvad det fremadrettede angår, holder man meget tæt kontakt landene og ministrene imellem. Det betyder, at man åbent diskuterer mulighederne, men det primære er først og fremmest at få begrænset tilstrømningen til Europa. Det er afgørende, at Danmark tager del i det, men det er ikke noget, man bare gør med fingerknips.

Til Kenneth Kristensen Berth sagde ministeren, at det næsten lød, som om han ville vælge at lægge flygtningene i håndjern. Det var hun uenig i. Politiet har håndteret det på fornem vis i en ekstrem vanskelig situation. Hun havde ikke hørt andre i Folketinget overveje at bruge den metode. Det kunne også betyde, at man ville få rigtig mange asylansø-

gere i Danmark, hvis man aftvang fingeraftryk, men det var ikke begrundelsen for at undlade at tage fingeraftryk.

Til Morten Bødskov sagde ministeren, at der er grænseløberoverenskomsten med tyskerne fra 1954. De seneste tal viste, at den er blevet brugt i et omfang, der overstiger 100 personer, der er sendt tilbage til Tyskland.

Kenneth Kristensen Berth tilføjede, at en egentlig registrering af flygtninge måske også kunne have den effekt, at det vil afholde nogle fra at tage til Danmark. Han fandt det interessant, at grænseoverløberoverenskomsten kun skulle have været anvendt i omkring 100 tilfælde, når man tænker på, hvor mange der er indrejst fra Tyskland. Det er omkring 3.000 personer. Syntes ministeren, at det er betryggende for den danske befolkning, at regeringen reelt har opgivet at kontrollere, hvem der rejser ind i Danmark?

Morten Bødskov syntes også, at man skulle finde fælles løsninger på de vanvittige scenarier, og roste også politiet. Der var på et tidspunkt en diskussion om kontrollen i Københavns Lufthavn, hvor ministeren havde meget travlt med at understrege vigtigheden af, at der ikke er et eneste hul i den. Passer det så, at hvis folk ikke vil lade sig registrere, har man ikke andre muligheder end at lade dem passere igennem landet? Man siger nemlig samtidig, at dem, der passerer, men ikke lader sig registrere og ikke søger asyl, er i Danmark ulovligt. Når mennesker er i Danmark ulovligt, skal de i princippet udvises. Hvordan hænger det sammen med, at man ikke skulle have andre muligheder, end at lade folk passere, når de ikke vil lade sig registrere?

Integrationsministeren svarede, at man jo kan tvinge dem til at få foretaget fingeraftryk, men at det er en politifaglig vurdering, der ligger til grund for håndteringen. Diskussion bevægede sig med hastige skridt ind på justitsministeriets område, og det var ikke under hendes beføjelser. Alle vidste, at man som justitsminister kan give politiet ordre til at handle på en bestemt måde.

Morten Bødskov sagde, at så var der altså andre muligheder, og at det dermed ikke passede, hvad ministeren, justits- og statsministeren havde sagt. Regeringen siger til danskerne, at man ikke kan gøre andet ved folk, der opholder sig ulovligt i Danmark, end at lade dem passere igennem landet. I stedet må man fortælle danskerne, at der er muligheder, men at regeringen ikke ønsker at gøre brug af dem. Det var den ærlige version, som mange bedre ville kunne forstå.

Formanden ville gerne vide, hvad der var det kommet ud af den kontakt, som integrationsministeren havde haft til den svenske minister. Formanden havde læst i pressen, at der er rygende uenighed mellem den danske og den svenske regering om reglernes fortolkning. Efter at udenrigsministeren tidligere på dagen havde fortalt udvalget om sit gode og humoristiske forhold til sin svenske kollega, havde han udtalt til pressen, at den svenske regeringschef ikke havde ret i noget. Hvad var ministerens konklusion på den samtale, hun havde haft med ministeren i Sverige?

Kenneth Kristensen Berth sagde, at det virkede, som om, ministeren var ret stålsat på, at Danmark ikke skal være del af en fordelingsmekanisme – i hvert fald ikke for de 160.000. Hvordan ville hun så positionere sig på mødet? Nogle østeuropæiske lande ser ud til at have den samme opfattelse, så var ministeren indstillet på at samarbejde med de lande for at nå et resultat?

Integrationsministeren sagde til Kenneth Kristensen Berth, at Danmark ikke kan tage del i beslutningerne på grund af det danske forbehold. Det kunne han jo så være glad for. Til Morten Bødskov sagde ministeren, at hans fremstilling af, hvad hun havde sagt, ikke hang sammen. Det er korrekt, at man har muligheden for at frihedsberøve 3 gange 24 timer, hvorefter man kan lade dem gå eller tvinge dem til at få taget et fingeraftryk. Men det havde hun hele tiden sagt at man ikke ønsker at gøre. Hun syntes, at det var en mystisk diskussion om, hvorvidt man alligevel kan, men ikke vil.

Til formanden sagde ministeren, at hun havde haft en rigtig god snak med den svenske minister, hvor de var enige om, at begge lande overholder Dublinforordningen og forpligtelserne inden for Schengen. Hun havde ikke hørt udenrigsministerens udtalelser til pressen endnu. Med sin tyske kollega og med kommissæren på området havde ministeren diskuteret håndteringen af situationen i Danmark, og der var hverken fra Tysklands eller fra kommissærens side blevet udtrykt kritik efterfølgende – tværtimod. Begge parter mener, at man fra dansk side havde håndteret problematikken på en god måde. Der havde været forlydender i den europæiske presse om, at Danmark skulle have lukket grænsen, men sagen var den, at de mange flygtninge på motorvejen ved Padborg fik politiet til i en periode at lukke motorvejen af sikkerhedsmæssige årsager. Det var blevet udlagt som om, man havde lukket grænsen.

Jens Joel mente ikke, der kunne herske tvivl om, at hvis en flygtning bliver registreret og afgiver fingeraftryk i Danmark og på et senere tidspunkt kommer til Sverige, vil svenskerne mene, at vedkommende skal tilbage til Danmark. I Danmark foretog man ikke den slags registreringer, dels fordi man ikke vil anvende vold, dels fordi man ikke sætter spørgsmålstegn ved politiets vurderinger. Ministeren sagde, at man registrerer navn og nationalitet. Kan svenskerne så sende flygtninge tilbage, hvis deres navn og oprindelse er registreret i Danmark? Og hvad sker der, hvis man finder dem i Danmark om et halvt år på et i pizzeria uden papirer? Er den registrering, man har foretaget, sidestillet med den almindelige Dublinregistrering?

Morten Bødskov gentog, at det for ham var et principielt spørgsmål. Hvis myndighederne i samarbejde med politiet og SKAT under razziaer på københavnske pizzeriaer støder på personer, der ikke har lovligt opholdsgrundlag, skal de udvises. Derfor kunne han ikke forstå, at statsministeren og justitsministeren sagde, at når folk ikke vil lade sig registrere i Danmark, har man ikke andre muligheder end at lade dem blive eller passere igennem Danmark.

Formanden havde da også forventet, at ministeren og hendes svenske kollega var blevet enige om at overholde Dublin- og Schengenaftalerne, men problemet lod til at være, at den svenske regering og den danske regering ikke var enige om, hvad forpligtelserne består i. Var man nået frem til en fælles fortolkning?

Integrationsministeren havde kun hørt, at svenskerne skulle have kritiseret danskerne for ikke at registrere fingeraftryk i henhold til Dublinaftalen, men Danmark har hverken brudt Dublin- eller Schengenreglerne. Ministeren gav Morten Bødskov ret i, at det var en spændende principiel diskussion, men han manglede proportionalitetshensynet i sin ligning. Det er man nødt til at efterleve. Til Jens Joel sagde ministeren, at registrering ifølge Dublinforordningen handler om, at man skal have taget fingeraftryk i det land, man søger asyl i.

Morten Bødskov var med på, at der skal være proportionalitetshensyn. Det virker dog ikke, som om, man tilbageholder folk i 3 gange 24 timer. Han havde i hvert fald ikke set tog holde i 72 timer i Padborg eller andre steder. Regeringen bør skildre virkeligheden, nemlig at man kan agere, hvis man vil, men at regeringen ikke vil, fordi den tager hensyn til, at der er tale om familier, kvinder og børn etc.

Jens Joel forstod det sådan, at det først er i det øjeblik, man søger asyl, at der skal tages et fingeraftryk. Betyder det, at Danmark ingen forpligtelser har, hvis flygtninge ikke søger asyl i landet?

Formanden henviste til et ritzautelegram om, at udenrigsministeren havde afvist den svenske statsministers kritik, men integrationsministeren gav snarere udtryk for, at alt var fryd og gammen. Formanden havde stadig ikke fået svar på, om Sverige og Danmark ser ens på fortolkningen af reglerne. Og handler Danmark og Sverige i enighed?

Integrationsministeren ville ikke kommentere telegrammet, da hun ikke havde noget med det at gøre. Hun kunne berolige formanden med, at der var lagt op til et møde med svenskerne om mandagen den efterfølgende uge. Hun havde ikke registeret, at der skulle være nogen uoverensstemmelser i forhold til Danmarks og Sveriges opfyldelse af Dublin- og Schengenforpligtelserne. Til Jens Joel sagde ministeren, at det var korrekt, at når man tager et fingeraftryk, sker det inden for Dublinreglerne. Man ser løbende på, om der er mulighed for i visse tilfælde at sende flygtninge ud af landet. Til Morten Bødskov sagde hun, at man i Danmark ikke vil spærre børn, kvinder og familier inde i et tog i 3 døgn. Men det stod jo enhver frit for at foreslå en sådan behandling af flygtningene. Man kunne tolke det i retning af, at Morten Bødskov ønskede noget andet, end hvad politiet havde gjort.

Morten Bødskov understregede, at han var enig i regeringens og politiets håndtering af sagen. Han ville bare have regeringen til at sige, at der er muligheder, når folk ikke lader sig registrere - man vil bare ikke benytte sig af dem. Ville ministeren sige det? Så har

man en måde at håndtere det på i fremtiden, i stedet for at der bliver sagt et, men ment noget andet.

Integrationsministeren syntes, det var trist, at ærindet for et langt møde i Europa-udvalget var, at hun skulle sige: "Ja, der er mulighed for at lade tog holde i 3 gange 24 timer på en perron, men det har man valgt ikke at gøre". Der var jo noget langt vigtigere at diskutere, nemlig om man skal indgå i en omfordelingspolitik af asylansøgere i Europa og fremtiden for Dublinsystemet. Hun foreslog, at man kunne tage diskussionen i Udlændinge- og Integrationsudvalget. Ministeren stillede gerne op til samråd.

Morten Bødskov sagde, at det var udmærket at nå så langt, for så talte ministeren og han ud fra den samme virkelighed. Hvad var der sket, fra statsministeren om mandagen blev citeret i Børsen for at sige "Vi kan ikke bare se bort fra vores forpligtelser. Vi kan ikke bare sende dem til Sverige uden svensk samtykke" til nu?

Integrationsministeren spurgte, hvad han mente med at se bort fra sine forpligtelser.

Morten Bødskov gik ud fra, at den hovedansvarlige minister på området var klar over, hvad statsministeren havde udtalt til pressen. Forpligtelserne kunne eksempelvis være at registrere flygtninge.

Integrationsministeren vidste ikke, hvad statsministeren hentydede til, og ville ikke kommentere en udlægning af, hvad statsministeren skulle have sagt. Danmark lever selvfølgelig op til sine forpligtelser inden for Dublin- og Schengenreglerne. Ministeren bakkede op til politiets håndtering, hvor man har frihedsberøvet folk, men på en medmenneskelig måde. Hvis Socialdemokraterne ønskede noget andet, kunne de jo stille forslag om det.

Jens Joel efterlyste svar på sit spørgsmål om Danmarks forpligtelser. Han gik ikke ud fra, at svenskerne kritiserer Danmark for, at flygtninge ikke beder om asyl i Danmark. Hvad mener svenskerne at Danmark ikke har levet op til? Og hvis der ikke søges om asyl, hvad er Danmark så forpligtet til at gøre? Hvis ministeren ikke kunne svare nu, kunne svaret komme skriftligt.

Morten Bødskov sagde, at han efterhånden havde fundet ud af, at ministeren og han mente det samme, men han var i tvivl om, hvad der var sket, siden statsministeren mandag den 7. september blev citeret i flere danske medier for at sige "De ca. 4.000, der er kommet til Danmark det seneste døgn, skal registreres her i landet, selv om de hellere vil til Sverige" og "Her kan vi ikke se bort fra vores forpligtelser, vi kan ikke bare sende dem til Sverige uden svensk samtykke". Morten Bødskov havde opfattet det, som om, den svenske statsminister var knotten over den måde, den danske regering håndterede situationen på.

Integrationsministeren sagde, at det var godt, at hun ikke havde kommenteret noget, som var revet ud af en sammenhæng. Det, statsministeren sagde, var, at man ikke aktivt

kan sende flygtninge videre til Sverige uden svenskernes samtykke. Selvfølgelig kan man ikke det. Det var en helt anden sag end den, Morten Bødskov havde omtalt tidligere. Der var ikke sket noget i løbet af ugen. Ministeren havde afsøgt muligheden for at finde en pragmatisk løsning, og hun og hendes svenske kollega var enige om, at de fra svensk og dansk side selvfølgelig lever op til Dublin- og Schengenreglerne. Til Jens Joel sagde ministeren, at Danmark er forpligtet til at handle proportionalt, og man kan ikke frihedsberøve folk og lade dem sidde i et tog i flere måneder, men man kan gøre det i 3 gange 24 timer. Det syntes politiet ikke var hensigtsmæssigt ud fra først og fremmest menneskelige hensyn, og det var hun helt enig i. Hun var glad for, at Morten Bødskov efter en meget lang diskussion nu krøb til korset og sagde, at det heller ikke var det, man ønskede fra Socialdemokratiets side.

Kenneth Kristensen Berth spurgte, om det var korrekt forstået, at en illegal indvandrer i Danmark kun kan tilbageholdes i 3 gange 24 timer og så skal sættes på fri fod. Vil det også gælde, hvis politiet bliver opmærksom på, at en indrejsende er en kendt terrorist, som man i så fald ikke kan udsende?

Jens Joel forstod ikke grunden til den svenske kritik, hvis Danmark kun er forpligtet proportionalt. Ministeren havde sagt, at der kommer til at gå lang tid, før man har en løsning i EU. Havde regeringen tænkt sig at lade situationen være status quo i al den tid?

Integrationsministeren sagde, at der selvfølgelig kom til at foregå noget i den tid. Der er tæt kontakt landene og ministrene imellem. Det handler om at erfaringsudveksle om, hvad der sker i andre lande. Rejseruter kan f.eks. hurtigt ændre sig, og derfor er den tætte kontakt ekstremt vigtig. Man taler også om, hvordan man kan sætte ind over for menneskesmugling, og om, hvorvidt der skal indføres flere værktøjer til at udsende flygtninge. Nogle lande er langt bedre til at udsende afviste asylansøgere end andre, og landene kan lære meget af hinanden – også mens der forhandles.

Ministeren afviste, at man lader en person gå efter 3 gange 24 timer, hvis vedkommende har begået kriminalitet, eller man har formodning om, at vedkommende vil begå en terrorhandling. Det er igen et spørgsmål om proportionalitet.

Ministeren sluttede af med at takke for udvalgets fleksibilitet, idet hun havde været nødsaget til at afbryde mødet med udvalget i løbet af eftermiddagen. Hun håbede på et fortsat godt samarbejde.

**Punkt 1. Ekstraordinært rådsmøde nr. 3411 (retlige og indre anliggender)
den 22. september 2015**

Udlændinge-, integrations- og boligministeren: Det luxembourgske formandskab har igen med kort varsel indkaldt til ekstraordinært rådsmøde på tirsdag den 22. september 2015. Udvalget har allerede fået tilsendt et samlenotat om sagen på rådsmødet.

Jeg vil i dag orientere jer om det dagsordenspunkt, som vil udgøre tyngden på rådsmødet, både politisk og indholdsmæssigt. Det er punkt 1 om vedtagelse af Kommissionens forslag til rådsafgørelse om en omfordelingsordning til fordel for Italien, Grækenland og Ungarn omfattende de 120.000 asylansøgere, som vi har talt om flere gange, og som har fyldt meget i pressen. Inden jeg gennemgår punktet, skal jeg bemærke, at det tager afsæt i den migrationspakke, som Kommissionen fremlagde den 9. september, og som jeg redegjorde for her i udvalget den 11. september.

1. Forslag til rådsafgørelse vedr. en midlertidig omfordelingsordning til fordel for Italien, Grækenland og Ungarn

– *Vedtagelse*

KOM (2015) 0451

Rådsmøde 3411 - RIA (2015-16) – bilag 1 (samlenotat side 2)

Udlændinge-, integrations- og boligministeren: Kommissionens forslag til en midlertidig omfordelingsordning til fordel for Italien, Grækenland og Ungarn omfattende 120.000 asylansøgere skal ses som et supplement til den eksisterende frivillige omfordelingsordning til fordel for Italien og Grækenland omfattende 40.000 asylansøgere, der blev formelt vedtaget på det ekstraordinære rådsmøde i mandags.

Det blev drøftet på rådsmødet i mandags, hvor der imidlertid ikke kunne tilvebringes enighed om forslaget. Det er vanskeligt på nuværende tidspunkt at vurdere, hvorvidt der på mødet på tirsdag kan skabes enighed. I den forbindelse kan det ikke afvises, at forslaget kommer til afstemning i Rådet.

Som det også fremgår af forslaget, kan Danmark ikke deltage i omfordelingen på grund af retsforbeholdet.

Jeg vil benytte lejligheden i dag til også kort at orientere Europaudvalget om trepunktsplanen for flygtninge- og immigrationskrisen, som statsministeren og jeg præsenterede for Folketingets partier i går morges. Som statsministeren redegjorde for i går, er det afgørende for regeringen, at vores udlændingepolitik er balanceret og realistisk.

Som alle ved, er vi i en helt ekstraordinær situation, som udvikler sig nærmeste time for time og i hvert fald døgn for døgn. Regeringen har derfor fremlagt en trepunktsplan for flygtninge- og immigrationskrisen, der indeholder tre initiativer, som regeringen ønsker at gøre til virkelighed.

For det første vil regeringen tage initiativer med sigte på at styrke integrationen af de mange tusinde flygtninge, som har fået asyl her i landet i de seneste år.

For det andet vil regeringen søge Folketingets opbakning til at afsætte en ekstraordinær økonomisk ramme på i alt 100 mio. euro – svarende til 750 mio. kr. – i 2015 og 2016 til at understøtte fælles europæiske løsninger.

Et element i planen er, at regeringen foreslår at afsætte ekstra ca. 250 mio. kr. til en stærkere humanitær indsats i nærområderne. Derudover foreslår vi at afsætte en yderligere ramme på ca. 500 mio. kr., som kan understøtte andre af migrationsplanens elementer bl.a. en forstærket indsats langs Europas ydre grænser, etablering af registreringscentre i EU's frontlinjestater og EU-fonde vedrørende Syrien og Afrika.

Vi skal understøtte alle fælles europæiske initiativer, som kan hjælpe med at bringe tilstrømningen under kontrol. Det er ikke nok kun at diskutere, hvordan asylansøgerne skal fordeles, hvis vi ikke samtidig kan få dæmmet op for presset på Europas ydre grænser – og dermed også presset på det danske asylsystem.

Og for det tredje har regeringen i lyset af den ekstraordinære situation, som Europa står i, over for Folketingets partier tilkendegivet, at regeringen vil tilbyde frivilligt at tage imod ca. 1.000 personer med et klart behov for international beskyttelse fordelt over 2 år. Regeringen ser det som en brik, der kan få en samlet europæisk løsning til at falde på plads. Der er altså ikke tale om, at Danmark deltager i den fælles omfordelingsordning, men vi yder et selvstændigt dansk bidrag til ordningen. Eller sagt med andre ord: Vi deltager ikke i den, men yder et bidrag til den i stedet.

Det danske tilbud om at tage imod 1.000 personer over 2 år skal ses som et led i en fælles europæisk løsning, der er forudsætningen for, at en sådan løsning overhovedet kan findes. Det er selvfølgelig også betinget af, at vi kan få opbakning fra Folketingets partier.

Der er planlagt et ordinært rådsmøde den 8.-9. oktober i Luxembourg. Der er lagt op til en videre drøftelse af de øvrige tiltag, der indgår i Kommissionens migrationspakke. Dem vender vi tilbage til til den tid.

Thomas Jensen bakkede op om, at Danmark også tager et ansvar og tager imod 1.000 flygtninge. Det var dog vigtigt at understrege, at det var på frivillig basis, for Socialdemokratiet ønsker ikke, at Danmark skal være med i en obligatorisk fordeling. Den undrende offentlighed havde nok lagt mærke til, at regeringen havde ændret holdning i løbet af ugen. På udvalgsrådet den 11. september havde ministeren sagt, at Danmark ikke ville tage imod nogen af flygtningene, og nu hed det sig, at Danmark ville tage 1.000. I regeringens ændrede samlenotat, som udvalget havde modtaget samme morgen, fremgik tallet 1.000 dog ikke, og der var i det hele taget ikke ændret noget i den generelle holdning fra ugen før, ligesom regeringens nye strategi ikke var afspejlet. Hvorfor fik udvalget som repræsentant for hele Folketinget ikke det tal præsenteret inden mødet? Og hvad lå til grund for holdningsændringen?

Rasmus Nordqvist ville ikke klandre regeringen for at ændre kurs, for den var ændret i den rigtige retning. Mente regeringen at have taget det fulde skridt for at imødekomme den kritiske situation? Og ville regeringen også være åben for at korrigere sin tilgang på et senere tidspunkt? Var de 70 mio. kr., som udenrigsministeren en uge forinden havde bevilget til området, indeholdt i de 250 mio. kr.? Og var det en omprioritering fra udviklingsmidler eller fra andre dele af det danske EU-budget?

Nikolaj Villumsen syntes, det var godt at få slået fast, at der ikke er noget, der forhindrer Danmark i frivilligt at bidrage til at løse katastrofen. Det stod i modsætning til regeringens tidligere påstand om, at retsforbeholdet forhindrer Danmark i at bidrage frivilligt. Samtidig fandt han det dybt useriøst, at Danmark kun modtager 1.000 flygtninge over 2 år, og at bistanden til nærområderne ikke øges. Det betyder samlet set, at det danske bidrag ikke kommer til at løse de kæmpestore udfordringer. Det var også ærgerligt, at man ikke brugte diskussionen om fordeling til at få en permanent fordelingsordning. Kaosset vil altså fortsætte, og de enkelte lande vil løbe fra deres ansvar. I oplægget til EU-topmødet var der lavet en liste over de lande, hvor det er o.k. at sende flygtninge tilbage til, og på den figurerer bl.a. Albanien, Bosnien, Serbien og Kosovo. Det var vel en blåstempling af Victor Orbans metoder, nemlig at afvise flygtninge uden at prøve deres asylsager og sende dem tilbage til Serbien. Mente ministeren seriøst, at de lande skal tage imod flygtningene? Er der ikke fare for, at de på kort sigt bryder sammen? Hvorfor kritiserede den danske regering ikke de voldsomme overgreb, der fandt sted ved grænsen til Ungarn? Der var formentlig både tale om brud på flygtningekonventionen og menneskerettighederne.

Integrationsministeren understregede over for Nikolaj Villumsen, at hun i løbet af det lange samråd ugen forinden klart havde sagt ja til, at Danmark frivilligt kan modtage flygtninge. Nikolaj Villumsen havde ikke været til stede

på mødet, men tv-optagelserne og udvalgets medlemmer kunne bevidne det, og ministeren havde sagt det talrige gange i pressen. Ministeren syntes i øvrigt, at det bidrag på 100 mio. euro, som Danmark kommer med, er flot bidrag, og oven i det beløb skal man lægge de 250 mio. kr. til nærområderne og huske på, at Danmark i forvejen er et af de lande, der giver mest til nærområderne. Hun syntes, man skulle være stolt over det beløb, og forstod ikke Enhedslistens trang til altid at tale Danmarks bidrag ned. Det var et spørgsmål om attitude, og det var ikke just naturens muntre sønner og døtre fra Enhedslisten, der var kommet til møde. Der er korrekt, at Danmark står uden for en permanent fordelingsordning på grund af retsforbeholdet. Ministeren mente stadig, at Danmark selv skal bestemme sin asylpolitik, men det var alle bekendt, at der ventede vanskelige forhandlinger forude. Hvad Victor Orbans metoder angår, er det Kommissionen, der vogter traktaten. I spørgsmålet om de sikre lande måtte Nikolaj Villumsen da kunne finde lidt glæde frem, for man skal diskutere udformningen af en fællesliste den 8. og 9. oktober. Det vil være et godt skridt på vejen, der betyder, at man kan få tilbagesendt de migranter, der ikke vil opnå ret til asyl.

Til Rasmus Nordqvist sagde ministeren, at det frivillige tilbud om at modtage 1.000 personer udgør det danske bidrag. Det skal også ses i sammenhæng med, at Danmark faktisk afsætter 100 mio. euro til yderligere tiltag. Det er nemlig helt afgørende at komme et skridt videre, og der er ingen tvivl om, at registreringscentre eller hotspots vil være af stor betydning der, hvor man kan få dem til at fungere. Det vil give langt mere styr på, hvem der kommer ind i Europa, og fordelingen vil være nemmere at foretage. Spørgsmålet om, hvor de 250 mio. kr. og den samlede ramme på 100 mio. euro kommer fra, måtte Rasmus Nordqvist få besvaret hos udenrigsministeren, for det lå under hans ressort.

Ministeren var glad for, at Socialdemokraterne bakker op om det danske tiltag. Om at have skiftet holdning sagde hun, at mange, inklusive hende selv, har været i dybe overvejelser. Hun henviste til et ritzautelegram fra dagen før, hvor man havde opridset Socialdemokratiets standpunkter. Dan Jørgensen havde sagt nej til, at Danmark kan deltage på frivillig basis, mens Mette Frederiksen ca. 1 uge efter sagde, at man havde overvejet det meget længe, om man frivilligt skal tage imod flygtninge. Det illustrerede meget godt den proces, man kunne være i. En proces, hvor man hele tiden skal forholde sig til en virkelighed, der ændrer sig. Ministeren oplyste, at alt stod i stampe i forsøget på at fordele de 120.000 flygtninge på mødet i Bruxelles ugen inden. Fra dansk side vurderer man, at det, at man frivilligt – hvilket hun også kunne høre var vigtigt for Socialdemokratiet – går ind og tager imod 1.000 flygtninge, kan være med til at få sat skub i tingene sammenholdt med, at Danmark bidrager økonomisk til nærområder, hot spots etc. I virkeligheden skal omfordelingen klares her og nu, for at man kan komme videre til en mere langsigtet

løsning, hvor der giver tålelige forhold til folk i nærområderne, og i henhold til hvilken man kan registrere, hvem der krydser Europas grænser. Hun fornemmede, at der var bred enighed i Folketinget om, at man må komme videre i processen og ikke blive ved med at sidde i kviksandet. Der er årsagen til, at Danmark har valgt at tilbyde at tage 1.000 personer, såfremt man kommer frem til en løsning. Hun syntes ikke, at det havde været en særlig nem beslutning, men mente, det var det rigtige at gøre - også fordi, Danmark godt kan klare opgaven.

Hvad angik samlenotatet, stod tilbuddet om at modtage 1.000 flygtninge ikke deri, fordi det var en frivillig ordning, der ikke indgår i selve sagen på grund af retsforbeholdet. Så Thomas Jensen skulle nærmest glæde sig over, at det ikke stod der. Der skulle i øvrigt ikke hentes mandat i Europaudvalget til at modtage de 1.000 personer. Man havde valgt at orientere partilederne den 17. september og gik ud fra, at det også inkluderede medlemmerne i Europaudvalget.

Simon Emil Ammitzbøll roste regeringen for håndteringen af situationen. Han bakkede op om den danske bistand på 250 mio. kr. til nærområderne og de yderligere 500 mio. kr. og var interesseret i at se på, hvordan man kan omstrukturere udviklingsbistanden fremover. Han mente, at man kan ved den øvelse kan finde mere 500 mio. kr. til næste år. Liberal Alliance havde foretrukket, at man i større grad hjælper folk i nærområderne i stedet for at modtage de 1.000 personer frivilligt, men kunne leve med beslutningen. Hvordan udvælges de 1.000 personer? Er det ligesom, når man vælger kvoteflygtninge? Og hvilke kriterier kan Danmark sætte for, hvem man tager imod? Man må erkende, at fordelingen af både de 40.000 og 120.000 flygtninge kun er en dråbe i havet og ikke får løst problemet, så hvad forestiller regeringen sig af varige løsninger?

Holger K. Nielsen syntes, det var klogt sagt af ministeren, at man står i kviksand. Der bliver holdt ministermøder i Bruxelles, men virkeligheden ændrer sig hele tiden, og ministeren ville blive nødt til at lave flere retræter. Han kvitterede for det skridt, som regeringen havde valgt at tage i forhold til ugen før. Dog burde Danmark tage flere flygtninge. Ministeren sagde, at det danske tilbud er betinget af, at der kommer en fælleseuropæisk løsning, men vil regeringen være fleksibel og parat til at tage imod f.eks. 1.500 flygtninge, hvis det ekstra antal kan udgøre den sidste lille brik for at puslespillet går op?

Holger K. Nielsen ville også gerne vide, om risikoen for at ryge ud af en ændret Dublinaftale stadig var genstand for diskussion i regeringen. Risikoen er der vel stadig, og ryger Danmark ud, er det virkelig alvorligt. Hvad finansieringen angår, spurgte han, om det var rigtigt forstået, at de 100 mio. kr. skal tages fra udviklingsbistanden. Hvis det er tilfældet, skal man være opmærk-

som på, at den mere langsigtede, strategiske ulands- bistand kan blive undermineret så meget, at det får konsekvenser. Den afstemning, som måske skulle finde sted i Rådet om mandagen, var Danmark ikke med i, men sker afstemningen ved kvalificeret flertal? Hvad er de forskellige landepositioner, og hvordan kan Danmark spille ind?

Rasmus Helveg Petersen var mere tilfreds med ministerens oplæg på dagens møde end det på mødet den 11. september. På det sidste møde havde han sagt til ministeren, at han fandt det uklogt ikke at have nogen løsningsorienterede forslag med til rådsmøde. Han var enig med ministeren i, at det var nødvendigt at komme ud af kviksandet og kunne desuden tilslutte sig Holger K. Niensens forslag om, at en vis fleksibilitet over for antallet af flygtninge kan være nødvendig. I hvilket omfang planlagde regeringen at være fleksibel? Han opfordrede ministeren til at indhente et nyt mandat i løbet af weekenden, hvis det skulle blive nødvendigt.

Integrationsministeren kunne høre, at der var bred opbakning til, at Danmark frivilligt tager imod de 1.000 flygtninge. Regeringen lagde ikke op til nogen fleksibilitet i antallet, men man tror på, at det vil være med til at sætte skub i forhandlingerne, at Danmark frivilligt modtager 1.000 flygtninge. Ministeren havde dog svært ved at tro på, at man ville finde en løsning på tirsda- gens rådsmøde. Hun var enig i, at situationen udvikler sig hele tiden og at presset på Europa er enormt. Derfor er det også afgørende at sørge for at få fordelt de 120.000 flygtninge. Der er ganske rigtigt langt flere end det, men i første omgang handlede det om at fordele dem, før man kan nå frem til en løsning på, hvordan man håndterer situationen fremadrettet. Fra dansk side har man sagt, at man vil tage imod 1.000 personer, for det kan man håndtere. Til Holger K. Nielsen sagde ministeren, at der muligvis skulle stemmes i Rå- det, men Danmark står udenfor. Og ja, afstemningen sker ved kvalificeret flertal. Om der rent faktisk vil være et kvalificeret flertal, turde ministeren ikke gætte på, for der er hele tiden ændringer i positionerne. Ministeren var i øvrigt helt enig i, at man fortsat skal have vigtigheden af Danmarks deltagelse i en ændret Dublinforordning for øje, men at andre ting skal ryddes af vejen først. Spørgsmål om finansieringsrammen måtte udvalget rette til udenrigsministe- ren.

Ministeren var enig i Simon Emil Ammitzbølls betragtning om at foretrække endnu større økonomisk hjælp til nærområderne. Hun havde med egne øjne fået bekræftet, hvor vigtig hjælp i nærområderne vil være i forhold til at tage presset af Europas grænser. Hvis man i en flygtningelejr oplever, at madratio- nerne bliver skåret ned, at lægeklinikkerne ikke fungerer, og at ens børn bliver dårligere uddannet end en selv, er det en enorm drivkraft til at søge væk. Om udvælgelsen af flygtninge sagde ministeren, at hvis man får hotspots op at

stå, bliver der foretaget en grovsortering, og hun vurderede, at det primært vil komme flygtninge fra Syrien og fra Eritrea.

Nikolaj Villumsen beklagede, at han ikke kunne finde smilet frem over druknede flygtninge i Middelhavet og børn, der bliver udsat for tåregas ved grænsen til Ungarn. Det var relevant at diskutere frivillighed, fordi regeringen tidligere på bl.a. topmødet i juli havde sagt, at det var umuligt for Danmark at bidrage frivilligt ligesom Irland. Han var dog glad for, at regeringen har indset, at det er muligt frivilligt at tage imod flygtninge, og han opfordrede til, at Danmark deltager frivilligt i en permanent fordelingsordning.

Nikolaj Villumsen ville i øvrigt gerne vide, om det var ministerens vurdering, at Ungarn lever op til flygtningekonventionen og respekterer menneskerettighederne? Han opfordrede til, at man i overvejelserne om at skære ned på bistanden lader være med at skære i hjælpen til FN's programmer, for det er dem, der holder folk i live i nærområderne.

Rasmus Nordqvist syntes, at det var afgørende ikke at tage penge fra andre regioner, når man i forvejen har skåret i udviklingsbistanden. Det vil bare resultere i flygtninge fra andre områder meget snart. Kunne ministeren bekræfte, at de 1.000 flygtninge ikke indeholder de personer, der i forvejen kommer til Danmark og beder om asyl? Han var glad for at høre ministeren sige, at det vigtigste er at få løst opgaven med fordelingen af 40.000 plus de 120.000 flygtninge, for at man kan nå frem til en fremtidig løsning. Er man kommet videre i arbejdet med at finde den løsning?

Thomas Jensen mente, at mange danskere er meget splittede, fordi de føler en medmenneskelig trang til at hjælpe folk i nød og samtidig frygter, hvad samlingskraften i Danmark vil være. Han syntes, at Danmark tager sit ansvar på sig ved frivilligt at modtage 1.000 flygtninge, men efterlyste en mere konsistent dansk holdning. Danmark har mistet agtelse i Europa og er blevet slået i hartkorn med lande, som det ikke er klædeligt at blive slået i hartkorn med, så det var hans håb, at man kan skabe et bedre indtryk af, at Danmark er villig til at hjælpe i pressede situationer. Han bemærkede i øvrigt, at hvis ministeren havde ydet retfærdighed mod det ritzautetelegram, som hun tidligere har henvist til, kunne hun jo også have set, at Socialdemokratiets formand ikke havde ændret holdning. Han citerede: "Jeg har sagt det samme hele vejen igennem, at vi selvfølgelig løfter vores del af ansvaret, og så har vi sagt meget klart, at vi ikke er en del af en obligatorisk kvoteordning. Det kan være, det er de ting, der er blevet blandet sammen" og "Det var regeringen, der sagde nej, det var ikke os. Nu er holdningen så en anden, og vi bakker op om det synspunkt". Ministeren vurderede, at det ville være svært at finde en fælles løsning, men hvad betød det så i en situation, hvor Danmark har tilkendegivet, at man gerne vil modtage 1.000 flygtninge? Og er det en velkendt praksis, at udvalget ikke bliver orienteret af regeringen om ændringer via regeringens samlenotat?

Claus Kvist Hansen sagde, at Dansk Folkeparti er tilhænger af, at der afsættes 250 mio. kr. til den humanitære indsats i nærområderne og af, at der går 500 mio. kr. til forstærkelse af de ydre grænser. En af grundene til flygtningekaosset er jo netop, at de ydre grænser er brudt sammen. Han kunne ikke støtte, at Danmark modtager 1.000 flygtninge, fordi Danmark i forvejen har modtaget tilstrækkelige mængder som indvandrere uden udsigt til tilbagesendelse. Det kan kommunerne, der er spændt til bristepunktet, ikke være tjent med. Han hæftede sig ved at den frivillige løsning blev omtalt igen og igen, og han fornemmede, at der er mulighed for, at man fremover indgår flere frivillige ordninger. Det ville han være ked af, for jo flere frivillige ordninger, man indgår, jo mere lugter det af at indgå i en fordelingsnøgle.

Integrationsministeren svarede Claus Kvist Hansen, at regeringens udgangspunkt er, at når man kommer til Danmark som flygtning, skal man tilbage igen lige så snart muligheden byder sig. Regeringen har ikke lagt op til, at

Danmark skal indgå i en form for fordelingsnøgle, men den ønsker at få sat skub i fordelingen af de 120.000 asylansøgere. Man håber, at man den 8. og 9. oktober kan komme i gang med at finde nå frem til en konsensus om nær-områdehjælp, hotspots, liste over sikre lande etc. Til Thomas Jensen sagde ministeren, at hvis man ikke finder en løsning på tirsdagens rådsmøde, skal stats- og regeringscheferne mødes om onsdagen. Hun turde ikke lægge hovedet på blokken på, at der vil blive fundet en løsning tirsdag, men fra dansk side har man gjort sit for at sætte skub i tingene. Over for Rasmus Nordqvist bekræftede ministeren, at det er 1.000 nye asylsøgere ud over de mennesker, der selv finder til Danmark. P.t. er alle kræfter blevet brugt på at fordele de 120.000 flygtninge, det er ikke med til at skabe fremadrettede løsninger, så regeringen håber, at man kan trække en streg i sandet, så man kan komme i gang med at drøfte fremtiden. Der er ikke sat noget nyt i gang siden sidst, men de elementer, der er på bordet, vil samlet set være med til at løse problemet, dog uden ligefrem at skabe fred i Syrien eller andre steder.

Den fungerende formand bekræftede, at der var indkaldt til møde i Det Europæiske Råd den 23. september.

Simon Emil Ammitzbøll uddybede, at hans spørgsmål gik på, i hvilket omfang Danmark har mulighed for at få indflydelse på, hvilke 1.000 flygtninge der kommer til Danmark. Skal de opfylde de almindelige danske asylbetingelser, og har Danmark derudover en mulighed for at foretage en vurdering af, hvem man foretrækker at få til landet? Med det stigende antal asylansøgere kombineret med en frivillig kvote løber man ind i en endnu større integrationsudfordring, og det kunne være interessant at se på, hvilke rådighedsbeløb asylansøgere har i Danmark i sammenligning med andre lande. Det kunne godt være, at man skulle gå videre ad det spor, som et flertal i Folketinget allerede er inde på, nemlig at en rådighedsbeløbssammenligning vil vise, at Danmark slet ikke ligger så skrapt, som ministeren og andre har troet.

Thomas Jensen gentog sit spørgsmål om, hvad der vil ske med tilbuddet om at modtage 1.000 flygtninge, hvis der ikke bliver fundet en løsning på mødet om tirsdagen eller om onsdagen. Vil Danmark parallelt selv foranstalte modtagelsen af de 1.000 flygtninge, eller kaster man sig ind i et længere forhandlingsforløb? Han ville også gerne have svar på, om det var en ny procedure, at udvalget ikke får præciseringer med i et samlenotat. Det er vigtigt for Folketinget i det daglige arbejde og for eftertiden at få i indblik i, hvordan man samarbejder om sager om Danmarks forhold til Europa – også når der ikke er mandatgivning.

Integrationsministeren svarede, at tilbuddet om at modtage de 1.000 flygtninge bortfalder, hvis man ikke når frem til en løsning tirsdag eller onsdag. Det er ikke en ny procedure, at man ikke ændrer i samlenotatet, når det danske

tilbud ikke er en del af de vedtagelser, der skal ske på rådsmødet. Det er den rigtige måde at gøre det på og svarer også til den vejledning, man har fået fra Udenrigsministeriet. Hun gentog, at man dagen før havde underrettet partierne.

Til Simon Emil Ammitzbøll sagde ministeren, at man fra dansk side ikke umiddelbart kan sige, at man f.eks. kun vil have kristne eller flygtninge fra nogle bestemte lande. Det er dog for tidligt at sige noget konkret om det, men det gør sig selvfølgelig gældende, at asylansøgerne skal leve op til de danske asylkrav. Ministeren havde ganske rigtigt annonceret, at der vil komme opstramninger inden for asylområdet, så man må se på, hvornår man kan komme i gang med nye asylreformer.

Peter Hummelgaard var glad for, at Danmark havde besluttet sig for at ville hjælpe ved at tage 1.000 flygtninge. Hvis der på møderne tirsdag og onsdag ikke opnås enighed om at lave en fordelingsnøgle, og det betyder, at Danmark så ikke vil tage imod de 1.000 flygtninge, hvad er nødproceduren så? Er det tyskerne og svenskerne der så sidder tilbage med aben? Og bør regeringen – forhåbentlig med opbakning fra partierne - ikke overveje at tage de 1.000 flygtninge alligevel?

Integrationsministeren gættede på, at hvis man ikke når frem til en løsning i løbet af tirsdagen eller onsdagen, vil man tage fat i fordelingen af de 40.000 ud fra den aftale, som man endelig havde lavet på det første rådsmøde efter sommerferien. Man vil se på, om det fungerer efter aftalen, og om man kan komme videre derfra.

Danmark tager imod de 1.000 personer under forudsætning af, at der bliver bygget et system op. Det forholder sig ikke sådan, at der sidder 120.000 mennesker i en lejr, som ved, at det er lige præcis dem, der skal fordeles ud fra en fordelingsnøgle. Det var derfor i virkeligheden en lidt luftig diskussion, for der er langt flere end 160.000 flygtninge. Tilbuddet om at modtage 1.000 flygtninge var lagt ind som et incitament for at komme videre i forhandlingerne, for det er afgørende at komme i gang med det fremadrettede arbejde. Det fornemmede hun at der var bred opbakning til i Folketinget. Kuldsejler forhandlingerne, bortfalder tilbuddet, for der sidder ikke 1.000 udpegede flygtninge, der er blevet tilbudt til at komme til Danmark for at søge asyl.